

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2026

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht.....	2
Omgevingsrecht.....	5
Omgevingswet.....	5
Wabo.....	9
8.40- en 8.42-AMvB's.....	11
Waterwet.....	11
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	12
Volksverzekeringen.....	13
Sociale zekerheid overig.....	13
Bestuursrecht overig.....	14
AVG.....	14
Open overheid.....	15
Vreemdelingenrecht.....	16
Asiel.....	16
Vreemdelingenbewaring.....	18

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2026, 887

ABRS, 12-08-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4741](#)

college van burgemeester en wethouders van Goeree-Overflakkee.

Awb 8:6 lid 1

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e

BEVOEGDHEID. WABO-milieu. Lasten onder dwangsom. I.c. wordt geoordeeld dat de Afdeling onbevoegd is om kennis te nemen van het beroep, voor zover dit is gericht tegen last 2. De rechtbank is op grond van artikel 8:6, eerste lid, van de Awb bevoegd om kennis te nemen van een beroep tegen een besluit over handhaving op grond van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wabo. Last 2 heeft deze bepaling als grondslag. Dat appellante de last om te voldoen aan de Wabo moet uitvoeren door de afvalstoffen in overeenstemming met artikel 10.37 van de Wet milieubeheer af te voeren naar een erkend afvalverwerker, laat onverlet dat overtreding van de Wabo ten grondslag is gelegd aan last 2. Dit betekent dat niet de Afdeling, maar de rechtbank bevoegd is om kennis te nemen van het beroep, voor zover dat is gericht tegen de instandlating van last 2. Dat last 1 en last 2 in één besluit zijn opgenomen doet hieraan niet af. Het gaat immers om twee afzonderlijke lasten onder dwangsom met elk een eigen grondslag, niet om (bijvoorbeeld) één last die is opgelegd vanwege de overtreding van meerdere wettelijke bepalingen (zoals aan de orde was in de uitspraak van de ABRS, 16-03-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:905](#)). Dat beide lasten zijn gebaseerd op dezelfde feitelijke situatie en dat een oordeel over de ene last een impliciet oordeel zou kunnen inhouden over de andere last, maakt niet dat moet worden afgeweken van de wettelijke regeling van de absolute competentie van bestuursrechters.

JnB 2026, 888

ABRS, 09-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5344](#)

raad van de gemeente Nunspeet.

Awb 7:1 lid 1 aanhef en onder d, 8:1

BEVOEGDHEID. VOORBEREIDINGSPROCEDURE. Vaststelling Lijst Monumentale Bomen (Lijst). Het is voor uitsluiting van de mogelijkheid om bezwaar te maken voldoende dat het bestreden besluit feitelijk met toepassing van de uniforme openbare voorbereidingsprocedure is voorbereid. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 25-02-2015, [ECLI:NL:RVS:2015:585](#) (r.o. 3.10). I.c. is niet in geschil dat de raad de uniforme openbare voorbereidingsprocedure heeft toegepast op de vaststelling van de Lijst. Daarom stond ingevolge artikel 7:1, eerste lid, aanhef en onder d, van de Awb, gelezen in verbinding met artikel 8:1 van deze wet, tegen dat besluit geen bezwaar open, maar direct beroep bij de bestuursrechter. Dit betekent dat het besluit op bezwaar waarbij het primaire besluit met een nadere motivering in stand is gelaten, onbevoegd is genomen. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

JnB 2026, 889

ABRS, 19-08-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4856](#)

college van burgemeester en wethouders van Molenlanden, appellant.

Awb

PROCESBELANG. PLANREGEL. Verlening omgevingsvergunning. I.c. moet het hoger beroep van het college vanwege het ontbreken van procesbelang niet-ontvankelijk worden verklaard. Er wordt geen reëel en actueel belang voor het college afgeleid bij een beoordeling van zijn hoger beroep over de uitleg van artikel 6.1 van de planregels. Het college is niet afhankelijk van een oordeel van de Afdeling over de uitleg van de planregel om in mogelijke toekomstige procedures meerdere bedrijven op één perceel te kunnen toestaan. Het college heeft de ruimte om bij de beoordeling van toekomstige aanvragen af te wijken van het bestemmingsplan (inmiddels: het tijdelijke deel van het omgevingsplan). Ook staat het het college vrij om de raad voor te stellen om de planregel aan te passen om deze in overeenstemming te brengen met de uitleg die het college voorstaat. Geoordeeld wordt dat genoemde feiten en omstandigheden, in onderlinge samenhang bezien, maken dat niet aannemelijk is dat een beslissing van de Afdeling van belang is voor een binnen afzienbare tijd door het college met voldoende concreetheid vast te stellen besluit. Aldus doet zich een uitzondering voor op de uit de rechtspraak van de Afdeling volgende hoofdregel van de Afdeling, dat een bestuursorgaan in beginsel belang heeft bij de beoordeling van een hoger beroep over de uitleg van een planregel als de rechtbank een besluit geheel of gedeeltelijk heeft vernietigd, vanwege de precedentwerking die van die vernietiging kan uitgaan.

JnB 2026, 890

ABRS, 19-08-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4857](#)

college van burgemeester en wethouders van Tholen.

Awb 8:54

BEVOEGDHEID. HOOR EN WEDERHOOR. VOORLOPIGE VOORZIENING. I.c. is de Afdeling onbevoegd om van het hoger beroep kennis te nemen. De voorzieningenrechter van de rechtbank heeft door het achterwege laten van een mondelinge behandeling de beginselen van een goede procesorde niet zodanig geschonden dat er geen eerlijk proces is geweest. Wel wordt geconstateerd dat de voorzieningenrechter niet bevoegd was om op grond van artikel 8:54 van de Awb zonder zitting uitspraak te doen op het ingediende beroep van appellanten, omdat dat artikel niet van overeenkomstige toepassing is verklaard voor de voorlopige voorziening. Maar daarmee kan niet geoordeeld worden dat er geen eerlijk proces is geweest, omdat de afzonderlijke behandeling van het beroep en het verzoek om voorlopige voorziening in dit geval niet tot een andere uitkomst had geleid. De rechtbank had immers met toepassing van artikel 8:54 van de Awb nog steeds zonder zitting uitspraak kunnen doen op het beroep, waarna de voorzieningenrechter van de rechtbank onder verwijzing naar die afdoening het verzoek om een voorlopige voorziening zonder zitting had kunnen afwijzen. Er bestaat daarom geen grond om het hoger beroep toch inhoudelijk te behandelen.

JnB 2026, 891

ABRS, 02-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5162](#)

burgemeester van Almelo.

Awb

MISBRUIK VAN RECHT. WAARSCHUWING. I.c. is ter zitting is aan de orde geweest dat appellant al ruim 20 jaren een conflict heeft met (bestuursorganen van) de gemeente. Nu appellant in deze procedure geen gronden heeft aangevoerd die gaan over het oordeel van de rechtbank, maar slechts standpunten herhaalt over geschillen tussen hem en de gemeente die in eerdere procedures al zijn afgedaan en waarvan hij geacht moet worden te weten dat die in deze procedure evident geen kans van slagen hebben, wordt het niet onaannemelijk geacht dat appellant inmiddels rechtsmiddelen aanwendt zonder redelijk doel of voor een ander doel dan waartoe zij gegeven zijn. In het vervolg zal de Afdeling bij behandeling van een hoger beroep van appellant daarom eerst bezien of er sprake is van misbruik van recht. Als de Afdeling in volgende zaken van appellant misbruik van recht aanneemt zal zijn hoger beroep niet-ontvankelijk worden verklaard en kan appellant worden veroordeeld in de proceskosten van het bestuursorgaan. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 23-07-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:3447](#).

JnB 2026, 892

ABRS, 02-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5142](#)

burgemeester van Voorne aan Zee.

Awb 8:56

ZITTING. I.c. slaagt het betoog van de stichting en appellant dat omdat zij niet door de rechtbank zijn opgeroepen om gehoord te worden, de rechtbank in strijd met artikel 8:56 van de Awb heeft gehandeld. In het rechtbankdossier zit een kopie van de uitnodiging gericht aan de stichting en appellant. Op de brief is niet aangekruist dat de uitnodiging aangetekend verzonden is. In het rechtbankdossier bevindt zich daarnaast geen bewijs dat de uitnodiging naar de stichting en appellant is verstuurd dan wel onbestelbaar retour is gekomen. In de uitspraak van de rechtbank is vermeld dat de stichting en appellant zonder bericht van verhindering niet op de zitting van de rechtbank zijn verschenen. Nu niet is gebleken dat de uitnodiging voor die zitting daadwerkelijk bij brief is verstuurd en uit de stukken niet blijkt dat de stichting en appellant op andere wijze zijn uitgenodigd, moet het ervoor worden gehouden dat de rechtbank uitspraak heeft gedaan zonder dat was voldaan aan het bepaalde in artikel 8:56 van de Awb, waardoor zij niet de gelegenheid hebben gehad om hun beroep ter zitting bij de rechtbank toe te lichten.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2026, 893

Rechtbank Midden-Nederland, 28-08-2026, [ECLI:NL:RBMNE:2026:6195](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Gooise Meren.

Omgevingswet

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 12.27a

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BOPA. FASERINGSMOGELIJKHEID.

Artikel 12.27a van het Bkl voorziet niet in een afbakening van aspecten die bij een eerste dan wel een volgende omgevingsvergunning beoordeeld en vergund moeten worden. Het is dus aan de aanvrager en het bevoegd gezag overgelaten om hierin een keuze te maken. Voor een goede toepassing van de faseringsmogelijkheid die artikel 12.27a van het Bkl mogelijk maakt, is het wel noodzakelijk dat de aspecten die niet in de beoordeling van de eerste aanvraag worden betrokken, maar pas bij een latere aanvraag worden beoordeeld, daadwerkelijk los van de andere aspecten te beoordelen zijn. Verder is het uit een oogpunt van rechtszekerheid vereist dat er geen onduidelijkheid over bestaat waar de eerst verleende omgevingsvergunning op ziet en vooral waar die niet op ziet. Met het oog op het scheppen van die duidelijkheid kan het noodzakelijk zijn dat met het verbinden van een voorschrift wordt verduidelijkt welke onderdelen van een activiteit (welke fysieke handelingen) nog niet mogen worden verricht (en welke wel) totdat hiervoor een volgende omgevingsvergunning is verleend. Van belang is dus dat het helder is dat er voor het kunnen verrichten van de activiteit (of van onderdelen daarvan) nog een omgevingsvergunning nodig is, waarbij de overige aspecten worden beoordeeld.

[...] 1. Vergunninghoudster is eigenaar van het voormalige postkantoor aan de [adres 1] in [plaats 1]. Zij wil het gebouw dat is aangewezen als gemeentelijk monument transformeren naar appartementen en heeft een omgevingsvergunning gevraagd voor woongebruik, in afwijking van het bestemmingsplan. Het college heeft de omgevingsvergunning verleend, met daaraan verbonden het voorschrift dat bij de aanvraag voor de omgevingsplanactiviteit (bouwactiviteit) moet worden aangetoond dat het aantal benodigde parkeerplaatsen voor de ontwikkeling aanwezig is. [...]

2. De rechtbank komt in deze uitspraak tot het oordeel dat het college de omgevingsvergunning met het daaraan verbonden voorschrift heeft kunnen verlenen, omdat zij geen beletsel ziet in de wijze waarop de beoordeling of in de parkeerbehoefte wordt voorzien is doorgeschoven naar de nog vereiste omgevingsvergunning voor de omgevingsplanactiviteit voor het bouwen. [...]

[...] 13. De rechtbank stelt vast dat het college met het bestreden besluit een vorm van fasering heeft gekozen waarbij het niet gaat om twee verschillende activiteiten (zoals strijdig planologisch gebruik en bouwen) die gefaseerd (na elkaar) op basis van verschillende aanvragen om omgevingsvergunning worden beoordeeld, maar om één activiteit (strijdig planologisch gebruik) waarvan de beoordeling wordt opgesplitst over twee verschillende aanvragen. Op één aspect (facet, element, onderwerp, etc.), in dit geval neergelegd in een regel van het paraplubestemmingsplan, waarvan de activiteit naar het oordeel van het college op dit moment nog afwijkt (de parkeereis), wordt de beoordeling verlegd naar een volgende omgevingsvergunning die nodig is om de activiteit te verrichten. Het college laat dat aspect dus buiten de besluitvorming, wat betekent dat er op dat punt dus nog geen inhoudelijke beslissing over de toelaatbaarheid van de afwijking is genomen in de

vorm van een verlening of weigering. Op zichzelf ziet de rechtbank geen concrete wettelijke belemmering voor het 'doorschuiven' van te beoordelen aspecten van één activiteit naar een volgende aanvraag, waarin de betrokken activiteit nader is geconcretiseerd. Als voor een dergelijke knip in de beoordeling van de activiteit strijdig planologisch gebruik¹¹ al beperkingen in de Wabo zouden hebben bestaan, zijn die naar het oordeel van de rechtbank weggenomen door het feit dat de Omgevingswet inmiddels (op 1 januari 2024) in werking is getreden. De rechtbank wijst in dit verband op artikel 12.27a van het Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) dat in samenhang moet worden gelezen met de beoordelingsregels voor de aanvraag om omgevingsvergunning voor de omgevingsplanactiviteit uit paragraaf 8.1.1 van dat besluit.

[...] 15. De rechtbank stelt vast dat artikel 12.27a van het Bkl niet voorziet in een afbakening van aspecten die bij een eerste dan wel een volgende omgevingsvergunning beoordeeld en vergund moeten worden. Het is dus aan de aanvrager en het bevoegd gezag overgelaten om hierin een keuze te maken. Voor een goede toepassing van de faseringsmogelijkheid die artikel 12.27a van het Bkl mogelijk maakt, is het naar het oordeel van de rechtbank wel noodzakelijk dat de aspecten die niet in de beoordeling van de eerste aanvraag worden betrokken, maar pas bij een latere aanvraag worden beoordeeld, daadwerkelijk los van de andere aspecten te beoordelen zijn. Verder is het uit een oogpunt van rechtszekerheid vereist dat er geen onduidelijkheid over bestaat waar de eerst verleende omgevingsvergunning op ziet en vooral waar die niet op ziet. Met het oog op het scheppen van die duidelijkheid kan het noodzakelijk zijn dat met het verbinden van een voorschrift wordt verduidelijkt welke onderdelen van een activiteit (welke fysieke handelingen) nog niet mogen worden verricht (en welke wel) totdat hiervoor een volgende omgevingsvergunning is verleend. Van belang is dus dat het helder is dat er voor het kunnen verrichten van de activiteit (of van onderdelen daarvan) nog een omgevingsvergunning nodig is, waarbij de overige aspecten worden beoordeeld.

16. Als de rechtbank in deze zaak, met inachtneming van de toepassingsmogelijkheden van artikel 12.27a van het Bkl, de blik vooruit werpt zal er (bij het ongewijzigd blijven van de op de locatie geldende regels in het omgevingsplan) voor de verbouw van het voormalige postkantoor in ieder geval nog een omgevingsvergunning nodig zijn op grond van artikel 22.26 van de bruidsschat voor de bouwactiviteit en het in stand houden en gebruiken van het te bouwen bouwwerk (de omgevingsplanactiviteit). Die omgevingsvergunning wordt verleend als de activiteit niet in strijd is met de in het omgevingsplan gestelde regels over het bouwen, in stand houden en gebruiken van bouwwerken.¹⁴ Het voorgenomen woongebruik van het voormalige postkantoor zal in het kader van die omgevingsplanactiviteit dus opnieuw beoordeeld moeten worden. Daarbij zal het woongebruik wederom in strijd worden geacht met de regels uit het van het omgevingsplan deel uitmakende bestemmingsplan 'Oudere Dorp'. De bouwactiviteiten die ten dienste staan van het met dat bestemmingsplan strijdige gebruik, zullen daardoor eveneens in strijd moeten worden geacht met de planregels, waardoor er ook voor de bouwactiviteit sprake zal zijn van een buitenplanse omgevingsplanactiviteit. De omgevingsvergunning hiervoor zal op grond van afdeling 8.1.1 van het Bkl alleen worden verleend met het oog op een evenwichtige toedeling van functies aan locaties en als er (onder meer) geen sprake is van strijd met rijks- en provinciale instructieregels en instructies. De werking van artikel 12.27a van het Bkl leidt er toe dat evenwel het beoogde woongebruik van het gebouw, in overeenstemming wordt geacht met een evenwichtige toedeling van functies aan locaties omdat hier immers al eerder (de in deze beroepsprocedure ter beoordeling staande, onder de Wabo verleende) omgevingsvergunning voor is verleend. Bij de beoordeling van de aanvraag komt ook de toetsing aan de parkeereis uit het paraplubestemmingsplan (opnieuw) aan de orde. Als het vergunninghoudster niet is gelukt om de beschikking te krijgen over de benodigde extra

parkeerplaatsen, zal moeten worden vastgesteld dat ook op dit punt niet wordt voldaan aan de planregels en zal het college moeten afwegen of de vergunning voor deze afwijking met het oog op een evenwichtige toedeling van functies aan locaties kan worden verleend. Vergunninghoudster kan het voormalig postkantoor in ieder geval niet voor het beoogde gebruik inrichten en bouwkundige aanpassingen verrichten zolang de volgende omgevingsvergunning voor de omgevingsplanactiviteit hiervoor niet is verleend. Dit is voor alle partijen helder en deze verschillen hierover ook niet van mening.

17. Omdat de omgevingsvergunning die in deze beroepsprocedure voorligt duidelijk aangeeft waar deze op ziet (het woongebruik) en het mede dankzij het aan de vergunning verbonden voorschrift duidelijk is dat nog een beoordeling moet plaatsvinden aan het parkeervereiste, ziet de rechtbank met inachtneming van wat eerder is overwogen, geen belemmeringen voor het doorschuiven van dit aspect van beoordeling naar de volgende aanvraag, op de wijze zoals het college dat heeft gedaan. Mede omdat artikel 12.27a van het Besluit kwaliteit leefomgeving juist in het leven is geroepen om een dergelijke fasering mogelijk te maken, slaagt de beroepsgrond van eiseres dan ook niet. Bovendien wordt eiseres niet beperkt in haar mogelijkheden om rechtsbescherming aan te wenden doordat de parkeertoets in een latere fase plaatsvindt en zij in rechte tegen de omgevingsvergunning kan opkomen waarin daarover een besluit is genomen. Uiteraard kan de rechtbank zich voorstellen dat het voor een rechtzoekende handiger is als alle activiteiten volledig in één alles omvattende vergunning worden beoordeeld. Behoudens voor wateractiviteiten biedt de Omgevingswet deze mogelijkheid ook. Maar er kunnen voor een aanvrager om een omgevingsvergunning vele redenen zijn waarom dat niet mogelijk of onwenselijk is. De wetgever heeft dit uitgangspunt daarom ook losgelaten in de Omgevingswet. [...]

JnB 2026, 894

Rechtbank Den Haag, 02-07-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:20356](#)

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Omgevingswet (Ow) 18.2 lid 5

Omgevingsbesluit (Ob) 10.16

Kaderichtlijn Water (KRW) 11

OMGEVINGSWET. KADERRICHTLIJN WATER. Beroep niet tijdig beslissen

handhavingsverzoek tegen niet tijdig operationaliseren maatregelen opgenomen in maatregelenprogramma's van stroomgebiedbeheerplannen. Uit artikel 18.2, vijfde lid, van de Ow volgt dat het college het bevoegd gezag is bij overtreding van bij of krachtens de Ow gestelde regels, tenzij sprake is van een geval dat is vermeld in de eerste vier leden.

Geoordeeld wordt dat de door eiseres gestelde strijd met artikel 11 van de KRW en 10.16, derde lid, van het Ob niet kan worden begrepen onder de eerste vier leden van artikel 18.2, vijfde lid, van de Ow. In aanmerking genomen de ruime reikwijdte van de handhavingsbevoegdheid in artikel 18.2, vijfde lid, van de Ow, kan ook niet gezegd worden dat aan het college geen enkele handhavingsbevoegdheid is toegekend met betrekking tot overtreding van de hiervoor bedoelde bepalingen van KRW en het Ob, dan wel dat het geen enkele bemoeienis heeft met aan andere bestuursorganen opgedragen uitvoering en handhaving van deze bepalingen. Omdat het college een besluit had genomen naar aanleiding van het handhavingsverzoek van eiseres, is niet voldaan aan artikel 6:12, tweede lid, aanhef en onder a, van de Awb. Het beroep tegen het niet tijdig nemen van een besluit wordt daarom niet-ontvankelijk verklaard.

JnB 2026, 895

MK Rechtbank Oost-Brabant, 21-08-2026, [ECLI:NL:RBOBR:2026:5990](#)

college van burgemeester en wethouders van Eindhoven.

Omgevingswet 1.1, 1.7 onder b, 5.12, 5.37, 18.1

Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) 2.1, 2.11, 3.184, 3.184, 3.185, 3.198, 4.812

OMGEVINGSWET. MBA. ZORGPLICHT. Lasten onder dwangsom i.v.m. bodemverontreiniging door lekkende mestzak (winbag) met spuiwater. I.c. heeft het college het opslaan van spuiwater in een winbag op een locatie terecht aangemerkt als een milieubelastende activiteit als bedoeld in artikel 3.184, eerste lid, van het Bal. De specifieke zorgplicht van artikel 2.11 van het Bal rust op degene die de milieubelastende activiteit heeft verricht. Eiseres 1 kan niet als directe overtreder van deze zorgplicht worden aangemerkt omdat zij de milieubelastende activiteit niet heeft verricht. Eiseres 2 heeft evident en onmiskenbaar de specifieke zorgplicht in artikel 2.11 van het Bal overtreden. Bij de bepaling van de omvang en de invulling van de zorgplicht wordt betekenis gehecht aan de algemene regels over vergelijkbare verplichtingen in het huidige recht en de verplichtingen op basis van wetten en regels in het oude (voor 01-01-2024 geldende) recht.

JnB 2026, 896

Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 18-08-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:23102](#)

college van gedeputeerde staten van Zuid-Holland.

Omgevingswet

Wet bodembescherming (Wbb)

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 11:3

OMGEVINGSWET. OVERGANGSRECHT. BODEMVERONTREINIGING. Afwijzing handhavingsverzoek optreden tegen aanwezigheid AVI-slakken in bodem. Met de inwerkingtreding van de Omgevingswet is de Wbb vervallen. Op grond van het overgangsrecht in artikel 11:3 van de Awb is de rechtbank vanaf 1 januari 2024 bevoegd in na dit tijdstip aanhangig gemaakte geschillen met betrekking tot bodemverontreiniging. De reden daarvoor is dat de Wbb per 1 januari 2024 is geschrapt uit artikel 2 van bijlage 2 bij de Awb, waarin de besluiten zijn opgenomen waartegen, in afwijking van de hoofdregel van de Awb van beroep in twee instanties, beroep in eerste en enige aanleg openstaat bij de Afdeling. Nu het handhavingsverzoek op 13 februari 2026 is ingediend en het bestreden besluit op 29 april 2026 is genomen, is de rechtbank – en niet de Afdeling – bevoegd in dit geschil. Nu het college zijn zetel heeft binnen het rechtsgebied van de rechtbank Den Haag, is de voorzieningenrechter van de rechtbank Den Haag bevoegd om kennis te nemen van het verzoek van verzoekster.

De voorzieningenrechter ziet geen aanknopingspunt voor het oordeel dat het bestreden besluit evident onredelijk is. Afwijzing verzoek om voorlopige voorziening.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2026, 897

MK ABRS, 09-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5324](#)

college van burgemeester en wethouders van Lisse.

Dienstenrichtlijn 15

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c

bestemmingsplan "Herziening begrippen" 2.12 onder b

WABO. HANDHAVING. DWANGSOM. TOEPASSINGSBEREIK DIENSTENRICHTLIJN. Last onder dwangsom het gebruik van een woning door meer dan één huishouden te beëindigen. I.c. wordt geoordeeld dat de Dienstenrichtlijn van toepassing is op artikel 2.12, onder b, van de planregels van het bestemmingsplan "Herziening begrippen" (de verbodsbepaling). De verbodsbepaling dat een woning niet bewoond mag worden door meer dan één huishouden is niet uitdrukkelijk gericht tot dienstverrichters, maar gericht tot iedereen. Maar het verbod is gelet op zijn effecten wel specifiek van invloed op de toegang tot of de uitoefening van een dienstenactiviteit in de zin van de Dienstenrichtlijn. **TERRITORIALE BEPERKING.** De verbodsbepaling is een territoriale beperking in de zin van artikel 15 van de Dienstenrichtlijn. De verbodsbepaling beperkt de gebieden waar dienstverrichters hun activiteiten uit kunnen oefenen. **EXCEPTIEVE TOETS. EVIDENTIE.** Gelet op de aanvullende onderbouwing die het college in hoger beroep heeft gegeven is er geen grond voor het oordeel dat de verbodsbepaling evident in strijd is met artikel 15, derde lid, van de Dienstenrichtlijn. **VRIJ VERKEER VAN WERKNEMERS.** Geoordeeld wordt dat het vrij verkeer van werknemers hier verbonden is met het vrij verkeer van diensten en daaraan volledig ondergeschikt. Daarom wordt de verbodsbepaling alleen uit het oogpunt van het vrij verkeer van diensten onderzocht.

JnB 2026, 898

ABRS, 09-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5341](#)

college van burgemeester en wethouders van Staphorst.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

bestemmingsplan

WABO. HANDHAVING. KAP. BEGRIP NORMAAL ONDERHOUD IN PLANREGELS. UITLEG. Afwijzing handhavingsverzoek optreden tegen zonder omgevingsvergunning kappen van 76 bomen. I.c. wordt geoordeeld dat het college heeft kunnen aansluiten bij het WUR [Wageningen University & Research] - advies om uit te leggen wanneer het college het kappen van bomen op gronden met de bestemming "Bos" als werkzaamheden "betreffende het normale onderhoud en beheer van de gronden" als bedoeld in artikel 12.4, onder a, onder 2, van de planregels aanmerkt. Het college kan voor de uitleg van een begrip uit de planregels aansluiten bij het algemeen spraakgebruik. Dat neemt niet weg dat het college ook ruimte heeft om aansluiting te zoeken bij een andere omschrijving. Dat het college in dit geval voor de uitleg van het begrip "normaal onderhoud" niet is aangesloten bij het algemeen spraakgebruik, maar bij het WUR- advies, leidt op zichzelf daarom niet al tot de conclusie dat sprake is van strijd met de rechtszekerheid. Daarbij wordt opgemerkt dat ook het algemeen spraakgebruik geen eenduidig antwoord geeft op de vraag wat als normaal onderhoud

beschouwd moet worden, omdat "onderhoud" in het Van Dale Groot Woordenboek van de Nederlandse Taal is gedefinieerd als "het in goede staat houden ervan".

JnB 2026, 899

ABRS, 12-08-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4741](#)

college van burgemeester en wethouders van Goeree-Overflakkee.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:6 lid 1

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e

WABO-milieu. BEVOEGDHEID. Lasten onder dwangsom. I.c. wordt geoordeeld dat de Afdeling onbevoegd is om kennis te nemen van het beroep, voor zover dit is gericht tegen last 2. De rechtbank is op grond van artikel 8:6, eerste lid, van de Awb bevoegd om kennis te nemen van een beroep tegen een besluit over handhaving op grond van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wabo. Last 2 heeft deze bepaling als grondslag. Dat appellante de last om te voldoen aan de Wabo moet uitvoeren door de afvalstoffen in overeenstemming met artikel 10.37 van de Wet milieubeheer af te voeren naar een erkend afvalverwerker, laat onverlet dat overtreding van de Wabo ten grondslag is gelegd aan last 2. Dit betekent dat niet de Afdeling, maar de rechtbank bevoegd is om kennis te nemen van het beroep, voor zover dat is gericht tegen de instandlating van last 2. Dat last 1 en last 2 in één besluit zijn opgenomen doet hieraan niet af. Het gaat immers om twee afzonderlijke lasten onder dwangsom met elk een eigen grondslag, niet om (bijvoorbeeld) één last die is opgelegd vanwege de overtreding van meerdere wettelijke bepalingen (zoals aan de orde was in de uitspraak van de ABRS, 16-03-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:905](#)). Dat beide lasten zijn gebaseerd op dezelfde feitelijke situatie en dat een oordeel over de ene last een impliciet oordeel zou kunnen inhouden over de andere last, maakt niet dat moet worden afgeweken van de wettelijke regeling van de absolute competentie van bestuursrechters.

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Noord-Holland, 27-07-2026, [ECLI:NL:RBNHO:2026:9197](#);
- Rechtbank Noord-Nederland, 05-06-2026, [ECLI:NL:RBNNE:2026:3279](#);
- ABRS, 02-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5183](#);
- MK ABRS, 02-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5166](#);
- Rechtbank Oost-Brabant, 21-08-2026, [ECLI:NL:RBOBR:2026:5980](#);
- Rechtbank Overijssel, 24-07-2026, [ECLI:NL:RBOVE:2026:5060](#);
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 27-08-2026, [ECLI:NL:RBOBR:2026:6050](#);
- MK Rechtbank Overijssel, 24-08-2026, [ECLI:NL:RBOVE:2026:5164](#);
- Rechtbank Noord-Nederland, 21-08-2026, [ECLI:NL:RBNNE:2026:3631](#);
- MK Rechtbank Overijssel, 13-08-2026, [ECLI:NL:RBOVE:2026:5318](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- Voorzieningenrechter ABRS, 10-08-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4643](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- Rechtbank Rotterdam, 31-07-2026, [ECLI:NL:RBROT:2026:9815](#);
- ABRS, 26-08-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5005](#);
- MK ABRS, 09-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5109](#);
- Rechtbank Limburg, 16-06-2026, [ECLI:NL:RBLIM:2026:5826](#);
- MK Rechtbank Noord-Nederland, 02-09-2026, [ECLI:NL:RBNNE:2026:3813](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2026, 900

MK CRvB, 26-08-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:1114](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van personen met een handicap (VN-Gehandicaptenverdrag)

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) 35

Reïntegratiebesluit 5 lid 1

Reïntegratieregeling

WET WIA. TERECHTE WEIGERING VERGOEDING MEERKOSTEN VERZEKERING, MOTORRIJTUIGENBELASTING EN KILOMETERVERGOEDING. 'BIJZONDER TYPE AUTO'. De vraag is of de aangepaste auto van appellant moet worden aangemerkt als een gewone personenauto met aanpassingen of als een bijzonder type auto, als bedoeld in de toepasselijke regelgeving. Dit onderscheid is van belang omdat de inkomensgrens niet van toepassing is als sprake is van een bijzonder type auto.

De door appellant gewenste vervoersvoorzieningen die op grond van artikel 35 van de Wet WIA worden verstrekt, zijn in beginsel inkomensafhankelijk. Dit is uitsluitend anders als het gaat om vervoersvoorzieningen die gezien de aard van die voorziening, ongeacht het inkomen, niet algemeen gebruikelijk zijn. Of sprake is van een 'bijzonder type auto' of van de referentieauto is dus afhankelijk van het antwoord op de vraag of de auto zelf wel of niet algemeen gebruikelijk is. De auto van appellant, ten tijde in geding een BMW 320D stationwagon, is een normale personenauto die algemeen gebruikelijk is en wordt dus beschouwd als een referentie-auto. Dat in de auto specifiek voor appellant aanpassingen zijn aangebracht, maakt niet dat daardoor sprake is van een 'bijzonder type auto'.

Geen verboden onderscheid. Aangevallen uitspraak bevestigd.

JnB 2026, 901

MK CRvB, 26-08-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:1109](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Algemeen inkomensbesluit socialezekerheidswetten (AIB)

Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening jonggehandicapten (Wajong) 8:8

WAJONG. GARANTIEBEDRAG. Vaststaat dat op de Wajong-uitkering van betrokkene in december 2020 geen inkomsten zijn gekort omdat de Belastingdienst over het belastingjaar 2020 voor betrokkene een negatief bedrijfsresultaat heeft vastgesteld. Betrokkene ondervindt daarmee per 1 januari 2021 geen (direct) nadeel van invoering van de nieuwe rekenregels. Dat betrokkene in de maand december 2020 werkzaamheden in zijn onderneming heeft verricht, waarvan de inkomsten naar zijn zeggen hoger waren dan de kosten, betekent niet dat hij voor de toepassing van artikel 8:8, eerste lid en onder a, Wajong in die maand ook inkomen heeft genoten. Op grond van artikel 2:6 van de Wajong, gelezen in samenhang met artikel 2:2, eerste lid onder d, van het AIB, is hiervoor immers de belastbare winst uit onderneming over het jaar 2020 bepalend. Aangezien betrokkene niet voldoet aan de voorwaarde als bedoeld in artikel 8:8, eerste lid onder a, van de Wajong heeft het Uvw voor hem terecht geen garantiebedrag vastgesteld. Aangevallen uitspraak vernietigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2026, 902

MK CRvB, 13-08-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:1134](#)

Raad van bestuur van de SvB.

Algemene Ouderdomswet (AOW) 1, 9, 17

AOW. HERZIENING AOW-PENSIOEN MET TERUGWERKENDE KRACHT. DUURZAAM GESCEIDEN LEVEN. De Raad is van oordeel dat de SvB in de bezwaarfase voldoende onderzoek heeft gedaan naar de relevante feiten. Voor verder onderzoek naar de vraag of betrokkene duurzaam gescheiden leeft van zijn echtgenote gaven ook de in bezwaar verstrekte gegevens geen aanleiding. De SvB kon concluderen dat niet behoefde te worden afgeweken van de hoofdregel dat de gehuwde pensioengerechtigde aanspraak heeft op een gehuwdenpensioen, en het bestreden besluit nemen. Aangevallen uitspraak vernietigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2026, 903

MK CRvB, 27-08-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:1139](#)

college van burgemeester en wethouders van Westervoort.

Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015) 1.1.1, 2.3.5

WMO 2015. MAATWERKVOORZIENING. TANDEMFIETS. Met de rechtbank is de Raad van oordeel dat het college zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat appellante ook zonder een tandemfiets in aanvaardbare mate kan participeren. Niet is gesteld of gebleken dat appellante zonder de tandemfiets onvoldoende mogelijkheden heeft om sociale contacten aan te gaan. Zij kan met haar elektrische rolstoel en in de auto van haar moeder naar plekken om vrienden, familie of andere mensen te ontmoeten. Dat kan ook samen met vriendinnetjes of familieleden. Uit de beschikbare gegevens kan verder worden afgeleid dat appellante in staat is om een afstand van enige betekenis te lopen. Het college heeft ook een aantal alternatieven aangedragen, waarvan appellante niet heeft gesteld dat deze niet haalbaar zijn. Het voorgaande leidt tot de conclusie dat het college de aanvraag om een maatwerkvoorziening terecht heeft afgewezen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

AVG

JnB 2026, 904

ABRS, 26-08-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4930](#)

raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen (UWV).

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) 16

Reglement Behandeling bezwaarschriften UWV 2022 (het Reglement) 10

AVG. RECTIFICATIE. Afwijzing verzoek om rectificatie rapport verzekeringsarts. I.c. is gebleken dat het appellante er voornamelijk om te doen is dat een verzekeringsarts naar aanleiding van haar rectificatieverzoek op grond van het bepaalde in artikel 10 van het Reglement inhoudelijk had moeten beoordelen of de medische aspecten in het rapport juist zijn. Op grond van dat artikel vindt de beoordeling van de medische aspecten van het bezwaar plaats door een verzekeringsarts. Bezwaar en Beroep die niet bij de voorbereiding van de bestreden beschikking betrokken is. Maar in dit geval gaat het om een gespreksverslag van een verzekeringsarts, waarin de arts heeft weergegeven wat volgens hem is besproken met en gezegd door appellante. Deze weergave van het gesprek heeft appellante niet concreet gemotiveerd betwist. Appellante heeft ook erkend dat zij zich dit gesprek niet meer precies kan herinneren na zoveel jaren. Dat betekent dat het gespreksverslag niet voor rectificatie in aanmerking komt, omdat het recht tot rectificatie niet bedoeld is om indrukken, meningen, onderzoeksresultaten en conclusies waarmee betrokkene zich niet kan verenigen, te corrigeren of te verwijderen. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 22-10-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5083](#).

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake nr. [ECLI:NL:RVS:2026:5018](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Open overheid

JnB 2026, 905

Rechtbank Noord-Nederland, 04-09-2026, [ECLI:NL:RBNNE:2026:3784](#)

Rijksdienst voor Ondernemend Nederland, RVO.

Wet open overheid (Woo) 4.1 lid 6

WOO. VERZOEK. Buiten behandeling laten verzoek openbaarmaking van rapportages en handavingsdossiers over controles bij onder meer dierentuinen en bepaalde zoogdiersoorten. I.c. wordt geoordeeld dat de RVO het verzoek ten onrechte buiten behandeling heeft gelaten. Artikel 4.1, zesde lid, van de Woo ziet op de situatie dat een verzoek onvoldoende is gespecificeerd en de verzoeker niet meewerkt aan een verzoek om het Woo-verzoek nader te preciseren. Deze bepaling biedt geen grondslag om een verzoek buiten behandeling te laten uitsluitend vanwege de omvang daarvan of de uitvoeringslast die behandeling met zich brengt. Eiser heeft zijn verzoek meerdere malen inhoudelijk beperkt en verduidelijkt. Dat het verzoek na deze aanpassingen nog steeds omvangrijk was, betekent op zichzelf niet dat het onvoldoende was gepreciseerd. Een verzoek kan immers voldoende duidelijk zijn en tegelijkertijd betrekking hebben op een groot aantal documenten. De RVO wordt ook niet gevolgd in het standpunt dat eiser onvoldoende heeft meegewerkt aan de precisering van zijn verzoek door niet in te stemmen met de voorgestelde gefaseerde behandeling. Dat eiser niet heeft ingestemd met de door de RVO voorgestelde fasering, betekent niet dat hij heeft geweigerd zijn verzoek inhoudelijk nader te preciseren.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2026, 906

MK ABRS, 02-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5073](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. Horen minderjarige. De redenen van de minister om in dit geval van een gehoor af te zien, namelijk dat de minderjarige dochter geen zelfstandig asielmotief heeft en pas in de zienswijze om een gehoor heeft verzocht, leveren gelet op de uitspraak van 20 augustus 2025 [[ECLI:NL:RVS:2025:3899](#)] geen grond op om van horen af te zien. Appellant 2 betoogt terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de minister hiermee niet deugdelijk heeft gemotiveerd waarom hij van het horen van haar minderjarige dochter heeft afgezien, waardoor de besluitvorming onzorgvuldig is geweest.

JnB 2026, 907

MK ABRS, 09-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5233](#)

minister van Asiel en Migratie.

Richtlijn 2013/32/EU (Procedurerichtlijn) 31

Vw 2000 42, 43

ASIEL. Deze uitspraak gaat over de vraag of de minister betrokkene door middel van een individuele kennisgeving ervan op de hoogte had moeten stellen dat zijn asielaanvraag onder het moratorium voor Syrië viel. Er is geen wettelijke verplichting voor de minister om vreemdelingen per individuele kennisgeving te informeren dat hun asielaanvraag onder een moratorium valt. Aan de verplichting om de betrokken vreemdelingen binnen een redelijke termijn in kennis te stellen van de redenen voor het uitstellen van het afronden van de onderzoeksprocedure, heeft de minister naar het oordeel van de Afdeling voldaan. Daarbij betreft de Afdeling dat de minister niet heeft volstaan met publicatie van het moratorium in de Staatscourant. De minister heeft daarnaast informatie verstrekt via de media, de website van de IND en op kleinschalige informatiebijeenkomsten in opvangcentra. Gelet daarop heeft de minister Syrische vreemdelingen voldoende van het moratorium op de hoogte gesteld. De Afdeling stelt vast dat er een vaste, niet in beleidsregels neergelegde, gedragslijn van de minister is ontstaan waarbij hij vreemdelingen per individuele kennisgeving informeert dat hun asielaanvraag onder een moratorium valt. Deze gedragslijn heeft de minister vastgelegd in het IB 2024/87. Bij het moratorium voor Syrische asielaanvragen is daarvan voor het eerst afgeweken, omdat het om een zeer grote groep ging. De minister vond individuele brieven daardoor minder geschikt, onder meer vanwege het risico op fouten en omdat de informatie al via andere kanalen was verspreid. De Afdeling oordeelt dat deze afwijking voldoende is gemotiveerd.

JnB 2026, 908

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 02-09-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:25209](#)
minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. De rechtbank komt tot het oordeel dat CaseMatcher geen AI-systeem is. Ook is het geen complex algoritme of black box. Er is geen reden om aan te nemen dat CaseMatcher meer dan een simpele zoekfunctionaliteit betreft. De rechtbank is van oordeel dat de besluitvorming niet (gedeeltelijk) tot stand komt door CaseMatcher en ook niet dat de motivering wordt gestuurd door CaseMatcher. Daarom is verweerder ook niet gehouden om het gebruik van CaseMatcher te vermelden in zijn besluiten.

JnB 2026, 909

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 27-08-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:25226](#)
minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. Eiseres heeft de Jemenitische nationaliteit en heeft asiel aangevraagd. De rechtbank komt in deze uitspraak tot het oordeel dat de afwijzing van de asielaanvraag niet in stand kan blijven. Verweerder gelooft weliswaar terecht niet dat eiseres is bedreigd door haar broer. Verweerder heeft echter onvoldoende onderzocht of eiseres als alleenstaande, verwesterde vrouw en moeder bij terugkeer geen risico loopt. Ook heeft verweerder de veiligheidssituatie in Jemen, in het bijzonder in Aden, onvoldoende onderzocht.

Zie in dit verband ook de uitspraak van de meervoudige kamer van de rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 27-08-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:25223](#).

JnB 2026, 910

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 25-08-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:24351](#)
minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. Syrië. Aleppo. Verweerder heeft terecht geconcludeerd dat eiseres – een christelijke vrouw van 67 jaar – in Aleppo geen gegronde vrees heeft voor vervolging dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade, omdat zij christen of een vrouw is. De rechtbank is van oordeel dat alleen humanitaire omstandigheden die momenteel worden veroorzaakt en/of in stand worden gehouden door het handelen en/of nalaten van de partijen die actief zijn in het gewapende conflict betrokken moeten worden bij de 15c-beoordeling. Hoewel de door verweerder in het bestreden besluit verrichte beoordeling van de gradatie van het willekeurige geweld niet volledig was, heeft verweerder in beroep voldoende gemotiveerd dat er in Aleppo sprake is van een relatief lager niveau van willekeurig geweld. Verweerder heeft zich gemotiveerd op het standpunt gesteld dat eiseres met de door haar aangevoerde persoonlijke omstandigheden niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij terugkeer naar Aleppo een verhoogd risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld loopt.

Zie in dit verband ook de uitspraak van de meervoudige kamer van de rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 25-08-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:24353](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2026, 911

MK ABRS, 02-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5077](#)

minister van Asiel en Migratie.

Verordening (EU) 2024/1351 (Asiel- en migratiebeheerverordening) 44

Verordening (EU) 2024/1348 (Procedureverordening) 38, 42, 43, 44, 45, 52

Verordening (EU) 2024/1717 (Schengengrenscore) 6

Verordening (EU) 2024/1356 (Screeningsverordening) 1

Verordening (EU) 2024/1346 (Opvangrichtlijn) 10, 11

Vw 2000 3 lid 3, 6, 30 lid 1, 30a lid 1, 30b lid 1

Vb 2000 5.5

VREEMDELINGENBEWARING. De minister hoeft in een vrijheidsontnemende maatregel niet nader te motiveren waarom hij de asielgrensprocedure toepast, vanwege de Unierechtelijke verplichting om het grensbewakingsbelang te waarborgen. In het licht daarvan is het al voldoende duidelijk waarom de minister asielzoekers in grensdetentie kan plaatsen. Ook strekt de lichter-middel-beoordeling in grensdetentiezaken niet verder dan de vraag of de grensdetentie onevenredig bezwarend is, als bedoeld in artikel 5.5, tweede lid, van het Vb 2000.

Grief 1 - de onverplichte toepassing van de asielgrensprocedure en de noodzaak van grensdetentie [...]

3.4. Hoewel de rechtbank terecht heeft overwogen dat uit artikel 10, tweede lid, van de Opvangrichtlijn volgt dat lidstaten een verzoeker alleen in bewaring mogen houden op grond van een individuele beoordeling van het geval en als dat noodzakelijk is, volgt de Afdeling het oordeel dat de minister de noodzaak zelf heeft gecreëerd door onverplicht de asielgrensprocedure toe te passen niet. Zoals de minister betoogt, heeft hij een verplichting op grond van de Schengengrenscore om de buitengrenzen te bewaken. Tussen partijen is niet in geschil dat betrokkene bij aankomst in Nederland niet voldeed aan de toegangsvoorwaarden uit artikel 6 van die verordening. In overweging 6 van de considerans van de Schengengrenscore benadrukt de Uniewetgever de waarde die hij hecht aan het grensbewakingsbelang. Daarin staat dat grenstoezicht in het belang is van niet alleen de lidstaat aan de buitengrenzen waarvan het wordt uitgeoefend, maar van alle lidstaten die het grenstoezicht aan hun binnengrenzen hebben afgeschaft en dat het grenstoezicht moet helpen de illegale immigratie en mensenhandel te bestrijden en bedreigingen van de binnenlandse veiligheid, de openbare orde, de volksgezondheid en de internationale betrekkingen van de lidstaten te voorkomen. In het grensbewakingsbelang mag de minister naar het oordeel van de Afdeling voldoende noodzaak zien om een vrijheidsontnemende maatregel overeenkomstig artikel 10, tweede lid, van de Opvangrichtlijn op te leggen. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, hoeft die noodzaak niet nader te worden gemotiveerd, bijvoorbeeld door toe te lichten dat er een risico op onderduiken bestaat. De minister wijst er terecht op dat dit geen vereiste is voor de grensdetentie van betrokkene. Dat is alleen anders in gevallen waarin een verzoeker overeenkomstig artikel 52 van de Procedureverordening in grensdetentie wordt geplaatst om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van aanvraag. Dat volgt uit artikel 44, tweede lid, van de Asiel- en migratiebeheerverordening. Op het vereiste uit artikel 10, tweede lid, van de Opvangrichtlijn

dat lidstaten een verzoeker alleen in bewaring mogen houden op grond van een individuele beoordeling, gaat de Afdeling in bij de bespreking van grief 3.

3.5. Uit het voorgaande volgt dat de rechtbank ten onrechte tot de conclusie is gekomen dat de minister nader had moeten motiveren waarom hij in het geval van betrokkene de asielgrensprocedure heeft toegepast. De grief slaagt.

Grief 2 - mocht de minister de aanvraag in de asielgrensprocedure behandelen? [...]

4.1. De minister betoogt terecht dat onderzoek nodig is om te bepalen of het mogelijk is om een beslissing op de aanvraag te nemen als bedoeld in artikel 44, eerste lid, van de Procedureverordening, zodat de aanvraag in de asielgrensprocedure kan worden behandeld. Dat onderschrijft de Uniewetgever ook. In overweging 64 van de considerans van de Procedureverordening staat dat aangezien de grensprocedure onder meer tot doel heeft verzoeken die waarschijnlijk niet-ontvankelijk of ongegrond zullen zijn, snel te kunnen beoordelen, zodat personen zonder verblijfsrecht snel kunnen terugkeren, die procedure niet of niet langer mag worden toegepast indien de beslissingsautoriteit van oordeel is dat de gronden om een verzoek als niet-ontvankelijk af te wijzen of de versnelde behandelingsprocedure toe te passen, niet of niet langer van toepassing zijn. De onder 1.1 beschreven werkwijze van de minister dat hij de asielaanvraag van iedere vreemdeling die niet voldoet aan de toegangsvoorwaarden uit de Schengengrenscore in beginsel in de asielgrensprocedure behandelt en de grensdetentie opheft wanneer hij concludeert dat de aanvraag niet verder kan worden behandeld in de asielgrensprocedure, is daarmee in overeenstemming. [...]

Grief 3 - de lichter-middel-beoordeling [...]

6.4. Het doel van grensdetentie is niet om verzoekers die, zoals betrokkene, uiteindelijk recht blijken te hebben op een verblijfsvergunning of waarvan uiteindelijk blijkt dat hun aanvraag zich niet leent voor de asielgrensprocedure te detineren. Maar of dat het geval is, is bij de aankomst van een verzoeker nog niet duidelijk. Om tot die conclusie te komen is onderzoek nodig, zoals de Afdeling heeft overwogen onder 4.1. Het doel is om verzoekers waarvan de aanvraag uiteindelijk wel wordt afgewezen in de asielgrensprocedure te detineren, zodat zij vervolgens op een andere grondslag in grensdetentie kunnen worden geplaatst en kunnen worden uitgezet zonder ooit toegang tot het Schengengebied te verkrijgen. Daarbij is niet relevant of een verzoeker meewerkt aan de procedure. Dat is namelijk niet relevant voor de vraag of de aanvraag zich leent voor behandeling in de asielgrensprocedure.

6.5. Een meldplicht kan niet gedurende de asielgrensprocedure worden opgelegd in de internationale lounge van Schiphol, omdat daar geen geschikte voorzieningen zijn voor verblijf. Voor zover de rechtbank een meldplicht in bijvoorbeeld het aanmeldcentrum in Ter Apel voor ogen heeft, brengt dat met zich mee dat een verzoeker feitelijk toegang krijgt tot het Schengengebied. Feitelijke toegangsverlening is onomkeerbaar. Dat betekent dat een verzoeker die geen recht heeft op een verblijfsvergunning niet meer met het oog op uitzetting in grensdetentie kan worden geplaatst op grond van artikel 6, eerste en tweede lid, van de Vw 2000. Daarmee wordt het nuttig effect van het Unierecht ondergraven, gelet op wat de Afdeling heeft overwogen onder 3.4. Zolang er geen realistische alternatieven voor grensdetentie worden opgeworpen, is de Afdeling daarom van oordeel dat de beoordeling of de minister in grensdetentiezaken met een lichter middel had moeten volstaan, niet verder strekt dan de beoordeling of de grensdetentie onevenredig bezwarend is, waardoor de minister van grensdetentie moet afzien (artikel 5.5, tweede lid, van het Vb 2000).

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) (Werkwijze plaatsen van asielzoeker in grensdetentie niet in strijd met Asiel- en Migratiepact) uitgebracht.

JnB 2026, 912

MK ABRS, 03-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5134](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 8 h, 59 lid 1 a

Verordening (EU) 2024/1348 (Procedureverordening) 68 lid 3 a, lid 5 d

VREEMDELINGENBEWARING. Anders dan de rechtbank komt de Afdeling in deze uitspraak tot de conclusie dat betrokkene na de afwijzing van zijn asielaanvraag geen rechtmatig verblijf had op grond van artikel 8, aanhef en onder h, onder 2°, van de Vw 2000 tijdens de beroepstermijn en tijdens de behandeling van het verzoek om een voorlopige voorziening. Dit volgt uit artikel 68, derde lid, aanhef en onder a, gelezen in samenhang met artikel 68, vijfde lid, onder d, van de Procedureverordening (Verordening (EU) 2024/1348). Dit betekent dat de minister betrokkene terecht op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 in bewaring heeft gesteld.

[Naar inhoudsopgave](#)